

отъждествим с *границата* у Яворов (терминът метасимвол би бил подходящ тук), а лирическият субект, въпреки приписваното му декадентско светоусещане, априорно застава все пред неумолимата *стена*, страстно копнеейки да я надмогне. В рамките на този цикъл лирическият герой е една сравнително устойчива психическа структура, чрез която *стената* се разкрива в различни семантични планове: тя е или твърде заземена, но укриваща *дух на самотата* („Чудовище“), т.е. простряна е пред неведомия свят на *другия*; би могла обаче да разделя Аза и кошмарната му проекция (*ледената кора* във „Видения“); би могла — напълно аналогично на гносеологичния мотив в „Пред тъмничний зид“ — да се възправи пред света на словото-синтез, на *езика-свят* („Една дума“), а всички значения дотук — *стената* пред *другия*, пред себеидентификацията и пред споделеността — са програмно глобализирани в „Ледена стена“. По-специфична характеристика на *стената* в тази творба е епитетът *стъклена* — може би най-метафизичният сред останалите определения, указващ на свойствата невидимост и непробиваемост. В този смисъл *прозорецът* е също *стена* — възряна едновременно в чуждия, недостъпен свят и открита за него. В публикацията на стихотворението в сп. „Мисъл“ (1906) и при включването му в книгата „Безсъници“ (1907) се съдържа една строфа, в която *стената* изцяло е афиширана с *прозоречната* си функция:

Гледам аз света: отвън се движи той.

Вижда ме светът: не зная аз покой.

Гледам аз света: желание и хлад.

Вижда ме светът: мълчание и жад.

Премахвайки тези стихове, Яворов се стреми да постигне сугестивност и семантическа компактност на символа *стена* (не е без значение и разбиването на лирическите цикли в „Подир сенките на облаците“, след което всеки отделен